11 Ιουλίου 2014

Ο Θεός ανάπαυσον την ψυχήν της δούλης σου Γαρυφαλλιώς

/ Γενικά Θέματα

Φωτο:micrasia.wordpress.com

Μερόνυχτα συνεχίστηκε αυτή η αξιοθρήνητη, δραματική πορεία. Οι βοδάμαξες σταματούσαν πότε-πότε σε κανένα σταθμό για να ξεκουραστούν τα ζώα. Κατέβαιναν κι οι επιβάτες για να ξεμουδιάσουν και για ν’ αγοράσουν κανένα καρβέλι ψωμί.

Στηριγμένος στο μπαστούνι του ο Παρασκευάς βάδιζε πίσω από το αμάξι που μετέφερε την οικογένειά του. Για μια στιγμή άκουσε τη σπαραχτική φωνή της γυναίκας του. «Μανούλα μου!... Μανούλα μου!... Η καημένη η κυρά Γαρυφαλλιώ δεν άντεξε σ’ αυτή την ψυχική και σωματική ταλαιπωρία. Η κουρασμένη της καρδιά έπαψε να χτυπά πάνω στη βοδάμαξα. Ο αγωγιάτης σταμάτησε. Και κατά διαταγή του τσανταρμά έριξε το νεκρό κορμί της γερόντισσας μέσα στο δρόμο. Το σήκωσε στην αγκαλιά του ο Παρασκευάς. Πήγε σ’ ένα χαντάκι που ήταν στην άκρη του δρόμου.

Σκάλισε με το μπαστούνι του κι άνοιξε ένα ρηχό πρόχειρο λάκκο. Κι αφού το φίλησε ψιθυρίζοντας με δάκρυα στα μάτια μια νεκρώσιμη ευχή, το απόθεσε μέσα σ’ αυτόν σκεπάζοντάς το με λίγο χώμα. «Ο Θεός ανάπαυσον την ψυχήν της δούλης σου Γαρυφαλλιώς», επανέλαβε μερικές φορές και τάχυνε το βήμα του για να προλάβει ν’ ακολουθήσει τη βοδάμαξα που μετέφερε τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

Τα πόδια του όμως λύγιζαν. Δεν άντεχε άλλο. Μόνο η θερμή του πίστη προς τον Θεό τούδινε το κουράγιο να συνεχίζει την πορεία του.

Πηγή: *Βασιλικής Ρά*λλη, Ο Γολγοθάς του Ελληνισμού της Ανατολής· Αληθινές ιστορίες από την Καταστροφή, § Αναχώρη από το Αϊβαλί, σελ. 48, Έκδοσις *Ιερόν Ησυχαστήριον «Όσιος Αρσένιος ο Καππαδόκης» Βατοπαίδι Χαλκιδικής, Α' Έκδοσις, Μάιος 2007.*